

במדינה

חינוך

רגע של אושר

100 שנות עצבות

לפני שהתאבד בירייה — והוא בן 18 בלבד — כתב פרסי פטריק פילון את ה"מילים הבאות בצוואתו:

"יש רגעים קטנים של אושר בלקיחת סמים. אבל בעד כל רגע כזה, משלמים במאה שנות עצבות. אם מישהו יציע לך סמים, הייה גבר יותר מכפי שהייתי אני, ואמור: לא! הסמים עירפלו את מחשבותי על האהבה, הרסו את משפחתי, מוטטו את כל שאיפותי. הם קנו אותי ולא יכולתי יותר להגשים אף מטרה אחת.

"ידידיכם יציעו לכם בתחילה סמים בחינם. רק אחר כך ידרשו תשלום. בשלב הבא ימכרו לכם חומר חריף במחיר נמוך. לאחר שתועלו בחכה, יעלה גם המחיר. הם רוצים להרוס אתכם. אל תתנו להם הזדמנות."

התאבדות בגיל 18. המיתקפה היחלה לפני שבועיים. משרד החינוך תקף



כרות האזהרה

אמור, לא למוות המתוך

מספר אמנון דנקנר, דובר משרד החינוך: "בחוזה מיבצע ביעור החשיש ניצבים מדענים, רופאים, פסיכולוגים ואנשי שימשה. אלה יעברו בבתי הספר התיכונים, ירצו שם לפני הצעירים על הסכנות הנוראות, נפשיות וגופניות, ה"אורבות למתמכר". המיבצע ילווה גם בסירטון הסברה —

משלושה אנפים: חומר פירסומי, חינוך מורים, והרצאות אורח. המטרה: מלחמת חורמה במכת ההתמכרות לסמים בקרב בני העשרה בארץ. במיסגרת הפצתו של חומר פירסומי ב"בתי ספר תיכונים, כרחבי הארץ, הוצא דף בשם: אמור לא! בו צוטטה צוואתו של פארסי, נרקומן יליד ארצות הברית.

מהם כאלה המתארים הייחם של מכוריי ל.ט.ד. והראוין. סרטים היכולים להכלל במיסגרת קולנוע האמיים.

פנייה מתאימה למחיששים. קורי סי הדרכה מיוחדים ינתנו למחנכים, כדי להכשירם לפעולות הסברה במיסגרת שעות המחנה. משרד החינוך הגיע למסקנה, כי אין די בהתערבותיהם של המחנכים כנגד ההרגל המסוכן. יש גם להורות למחנכים את הדרך בה יתריעו, כדי שיצליחו בהבאת דבריהם לליבו של הנוער.

הדף אמור לא! שפתח את המיבצע, עורך עניין ניכר בקרב התלמידים. רבים נטלו אותו לידם מתוך הנחה כי ישליכוהו מייד עם התרחק מתחום בית הספר. מי שהחלו קוראים, רותקו. אמר ליהוא כץ, שמיניסט תל אביבי: "רק הדף הזה ודאי שלא יעזור. הוא מעניין ונותן הרבה חומר להירהורי חרטה, לאלה שכבר מעשינים השיש."

"הבעיה היא המשך. אם יהיה לדבר גם המשך נכון, יתכן והמיבצע כולו יירעל. צריך שכל הרופאים והמדענים שיבואו אלינו, יידעו לא רק את החומר היבש והעובדתי, כי אם גם את הדרך להעברת המספרים הסטטיסטיים והעובדות הטכניות לשפתם של החברה. אחי רת, לא יישכעו."

לכל מקום



לכל מקום אנו מגיעים ובכל עת. בעשרות שנות התחבורה הציבורית העברית ידענו ימים קשים של מאורעות ויריות, של מיקושים ומארבים, שלמנו בדם יקר את מחיר המשך השירות - ולא נרתענו.

גם היום אנו ממשיכים לקיים שירותים בכל אזור מועד לפרוענות. אנו מרשתים את החלונות נגד רימונים אך לא עולה כלל על דעתנו להפסיק את השירות.



זהו אגד